

ШИНИЧИ ХОШИ КОГАТО ДОЙДЕ ПРОЛЕТТА...

Превод от японски: [Неизвестен], 1969

chitanka.info

Подобно на игла, ракетата цепеше черната ледена космическа нощ. Ракетата... Какви изящни линии... Риба в поток... Пантера в момент на стремителен скок... Дълго острие на грижливо наточен нож...

О, да! Формата ѝ беше съвършена! Но рисунките по нея! Какъв дисонанс! Целият ѝ корпус, стабилизаторите — всичко беше покрито с реклами.

Върху носовата част се мъдреше бутилка с крещящ етикет: „Пийте разхладителни напитки!“ До нея — усмихната красавица с алени устни и наведени очи. Да живее козметиката! От опашката гордо гледаше, подобно на герб, търговската марка на една електрокомпания. А край нея — други реклами: за оптични прибори, за готови дрехи, за хранителни продукти.

Не, рекламите не бяха изрисувани лошо. Съвсем не, ако се вземеха поотделно. Но така всички заедно... Просто не можеш да разбереш това космическа ракета ли е, или рекламен стълб в някой увеселителен парк. Светещи бои, които разгонваха мрака, мигащи и трепкащи букви...

— Как работи светлинната система?

Това попита професор Ен, командирът на кораба. Отговори му пилотът, неговият асистент:

— Отлично. Но, професоре, защо беше нужно да нашарят така нашата ракета?

— Какво друго можем да направя?

Професор Ен се усмихна горчиво. Той беше автор на оригинална теория за високите скорости. Прилагайки я на практика, той създаде проекта за тази забележителна ракета. Но работата над проекта погълна цялото му състояние. Пари за построяване не останаха. Не е трудно да си представим колко много се разочарова той от това.

Разбира се, той можеше да продаде проекта. Това не само би покрило направените разходи, но би му донесло като печалба една кръгла сума. Как тъй да продаде проекта? Та това ще бъде край на всичките му мечти. Нали нямаше да може да използва ракетата по свое собствено желание? А да се откаже от нея след толкова години работа, също не можеше. На края му хрумна знаменитата идея. Професор Ен обходи доста фирми и навсякъде правеше едно и също предложение:

— Не бихте ли желали да се запознаете с моя проект? Аз изобретих свръхскоростна ракета. Да, да, съвършено нов принцип. Моля? Казвате, че ние вече сме овладели достатъчно много планети? Но това е детска игра. Моята ракета може да отлети къде по-далеч! Аз съм готов да рекламирам и да продавам произведенията на вашата фирма... само че не мислете, че съм заинтересован тъкмо от вашата фирма. Колко други търговски компании се интересуват от моето предложение! Охо! При моите възможности...

Успехът беше забележителен. По-голям, отколкото го очакваше самият професор. Парите потекоха като река. Ракетата стана реалност. И сега тя се отправяше в Космоса. Но се наложи да изпъстрят корпуса ѝ с реклами и да запълнят всеки нейн ъгъл със стоки. Професорът успя да вземе само асистента си. За други не остана място.

— Виждам планета! Виждам планета! Недалеч от червеното слънце! — с пресекващ от възлнение глас доложи асистентът.

Професорът помоли:

— Дайте характеристика за планетата!

— Включвам видеоскопа... Атмосферата е подобна на земната. Пейзажът също. И хората...

— Определете равнина на цивилизацията на населението!

— Ей сега. Уровенът на цивилизацията е малко по-нисък от нашия.

— Слава богу! Какво щяхме да правим, ако цивилизацията беше по-висока! С тия стоки, искам да кажа! Местните жители биха умрели от смях. Цялото ни пътуване щеше да отиде на вятъра. Вземете курс към планетата!

След като даде нареждането, професорът натисна едно копче върху специалния пулт. Рекламите блеснаха още по-ярко. О, професорът беше честен човек и той добросъвестно изпълняваше задълженията си.

Ракетата се доближи до планетата и, забавяйки постепенно скоростта, извърши меко кацане върху широка ливада, разположена недалеч от някакъв малък град. Професорът натисна друго копче. От мощния високоговорител гръмна рекламна песничка. Нейната лека весела мелодия се понесе над непознатата земя.

Сезонът явно съответствуваше на земна есен. Жълтите листа кротко падаха от дърветата. Оглеждайки този чужд, но тъй познат

пейзаж, професорът измърмори:

— Как да съберем населението?

— Не се безпокойте, професоре. Те вече тичат към нас. Вижте, вижте! — асистентът показа с ръка. — Колко са добродушни!

Действително населението беше миролюбиво. Никой не носеше оръжие и отдалеч не изглеждаха на диваци. Усмиваха се приветливо.

Професорът погледа още малко, убеди се, че няма никаква опасност, и излезе от ракетата. Асистентът и професорът започнаха разговор, но това не беше разговор, а своеобразна пантомима, с която двама души посредством жестове, мимика и обмислени движения на тялото се мъчеха да обяснят на аборигените, че са пристигнали тук от друга слънчева система, от една планета, наречена Земя.

— И ето... — приключи своята реч професорът — ние искаме да установим с вас дружба за вечни времена. Разбрахте ли? Дружба! Завинаги!

Аборигените закимаха одобрително и на свой ред обясниха:

— Много се радваме. Ние току-що прибрахме реколтата. Това трябва да се отпразнува. Ние ви каним на тържеството.

Професорът и асистентът се усмигнаха радостно и се спогледаха. Разбраха защо са така весели аборигените: прибрали са реколтата! Тъкмо удобен случай за търговия! Беше им провървяло. Ако бяха пристигнали един месец по-рано, всичко щеше да е напусто. Кой ще се занимава с гости, ако е капнал от работа!

— Чудесно! Чудесно! — каза възбудено професорът и веднага премина към търговията: — Господа, не мислете, че сме дошли тук с празни ръце. В ракетата имаме отлични, първокласни стоки. Ние предвидихме, че ще срещнем тук приятели, а да бъдем полезни на приятелите си — това е закон на нашата Земя. Надявам се, че стоките ще ви харесат и ще установим търговски връзки. Разбирате ли? Търговски отношения за дълги години! Това поемам аз! Не се безпокойте, господа. Гаранцията е пълна!

Професорът нареди на своя асистент да отвори по-широко люка на ракетата и да покани всички вътре като на своеобразна изложба.

Какво великолепие! Готови дрехи, здрави, красиви. Предмети за домашно ползване, незаменими за семейството. Хранителни продукти. От най-високо качество и така вкусни. Разбира се, тук имаше много неща, отдавна излезнали на Земята от мода, и залежала

стока поради свръхпроизводството, но на жителите на планетата те изглеждаха като приказни богатства. Аборигените гледаха с широко отворени очи, без да крият възхищението си, от време на време опипваха тези чудеса и тихичко разговаряха помежду си.

— Е, как е! Харесва ли ви? Всичко е екстра качество!

Професорът се разхождаше важно напред-назад и непрестанно хвалеше стоката. Той вече беше сигурен в успеха на сделката. Но реакцията на аборигените беше съвсем неочаквана.

Като клатеха глави и размахваха ръце, те обясниха, че не им трябва нищо. Професорът и асистентът бяха объркани. Какво става? Нали жителите просто умираха от желание да притежават тия вещи?... Защо тогава не искат да ги купят? Това трябва да се изясни!

— Защо се бавите? За качеството отговарям с главата си!

— М-м-да... Знаете ли, много ни се иска да ги купим. Много. Но сега не можем... Ще трябва да се почака до идната година.

Ето какъв беше отговорът им.

— До идната година?! Но, мили мои, каква е разликата сега или догодина? Защо е това бавене?

— У нас скоро ще започне зима. А през зимата... през зимата ние нямаме нужда от нищо. Виж, когато настъпи пролетта, това е друго нещо.

Професорът не беше толкова глупав, за да се остави да го подведат с такъв довод. Той започна горещо да ги убеждава:

— Започва зима? Е, добре, чудесно! Тук ние имаме и разни зимни вещи... Ето например това електроодеяло. В хастара му има атомна батерийка. Работи безотказно. Ще ви бъде винаги топло. А козметичните средства? О, някои от тях са незаменими, особено при голям студ. Погледнете! Бих ви предложил...

Но аборигените отново замахаха с ръце и закимаха отрицателно.

— Знаете ли, когато на нашата планета настъпи зима, ние всички заспиваме дълъг сън. Тъй че през това време не ни трябва нищо.

— А, ето каква била работата! Колко странно! Ние на Земята нямаме такъв навик... Извинете, и през ум не ми беше минавало подобно нещо. Но... защо вие не купите необходимите неща отрано? А? Нали ще бъде чудесно: събуджате се и всичко ви е подръка, за нищо няма да се грижите...

— Да... с удоволствие... Това е много удобно! Но готвейки се за зимата ние заключихме цялата реколта в складовете. За да ви платим, ние трябва да ги отваряме, да ровим в тях. Това не е по силите ни, уморени сме!

Кимайки в знак, че е разбрал, професорът се посъветва с асистента:

— Какво да правим сега, а? Струва ми се, че народът тук е честен, порядъчен.

— Мисля, че можем да им се доверим — съгласи се асистентът.

— И аз мисля така. Попаднахме на планета, и то каква! С бъдеще! Втора такава не ще намерим! И освен това, как ще мъкнем обратно тая планина от стоки? Е, хайде! Ще платят през пролетта. В края на краищата не могат да ни избягат заедно с планетата си!

— Прав сте, професоре. Симпатичен народец, и съвсем не е войнствен. Пък и цивилизацията им не е на такова ниво, че за толкова кратък срок да запалят война и да се избият взаимно.

Професор Ен се обърна към аборигените със следното предложение:

— Господа, ние ви вярваме — каза важно той, упивайки се от собственото великодушие. — Решихме да ви предадем стоката сега. А вие ще ни платите по-късно. Ние ще почакаме. Идната пролет ще долетим отново тук и тогава ще ни се издължите с основни продукти от вашата планета.

— О, благодарим ви, благодарим! Колко е хубаво всичко! Следващата година, щом дойде пролетта, ние обезателно ще ви се издължим. Не се съмнявайте в това!

Как се възрадваха те! О, тези открити честни сърца не можеха да лъжат! Развратното влияние на високата цивилизация още не бе ги докоснало! Думата им беше свята. При тази уговорка всичко бе в ред. Фирмите ще останат доволни. Професорът отвори помещенията и предаде цялата стока на аборигените. Той каза:

— Ето, моля! Вземайте! А догодина ще ви донеса още стока.

— Благодарим, благодарим! Елате непременно! Ще ви чакаме. Довиждане!

Щастливите аборигени замахаха радостно с ръце. Прозвучаха прощални възгласи. Асистентът затвори люка, натисна копчето върху

пулта и олекналата ракета се извиси в небето. Ето я отново да се носи в пространството...

Професорът приближи до илюминатора и хвърли последен поглед към гостоприемната планета.

— Какъв удивителен народ! Приятно ще бъде да се срещнем напролет... Да, междувременно определете какъв е периодът на въртене на планетата. За да не идваме напразно. Я си представете, че не попаднем в сезона и този техен зимен сън още не е свършил... Ще бъде много обидно за нас...

— Слушам — отвърна асистентът и потъна в изчисления. Той се позабави доста дълго.

— Какво става? Защо не докладвате? Или изчисленията са сложни?

— Как да ви кажа... Нищо сложно няма... Но и нищо приятно... Извинете, нали трябва да изчисля периода на въртене до следващото ни кацане?

— Е, да.

— Знаете ли... Орбитата на тази планета образува много удължена елипса. Както и планетите от нашата Галактика, в настоящия момент тази се отдалечава от своето Слънце... и скоро ще попадне в космическа сянка и студ. Всичко върху нея ще замръзне. Без зимен сън тук не биха издържали...

— Тоест искате да кажете, че зимата е дълга?

— Да, тъй излиза...

— А какво време е необходимо на планетата, за да се доближи отново до Слънцето и да дойде пролет?

— Хм... Преизчислено в наше, земно време, да кажем... след пет хиляди години...

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 33/1969 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.